

— Глупава, глупава Буба си ти, — думяхъ ѝ.

Но вечерята тя пакъ отиде въ дърварника. Сега вече, отидохъ разсърдена при нея. Но когато посѣгнахъ къмъ кученцата ѝ, Буба изрѣмжа. Сепнахъ се. Пакъ посѣгнахъ. Тя се озжби. Ударихъ я. Тя се опита да ме ухапе. Азъ избѣгахъ. Но решихъ да не я оставамъ.

— Защо е толкова глупава? — мислѣхъ си. — Че азъ ѝ мисля доброто. . .

На сутринята отидохъ, като взехъ и дърво съ себе си. Щомъ ме видѣ, Буба залая, настрѣхна цѣлата, готова да ме ухапе. Азъ изтрѣпнахъ. Студени трѣпки полазиха по тѣлото ми. Но не искахъ да отстъпя. Ударихъ я и бързо грабнахъ едно отъ кученцата ѝ. Тя освирепѣ. Хвърли се и впи жбитѣ си въ крака ми. Усѣтихъ остра болка. Ударихъ я пакъ. Тя пакъ ме ухапа. И още веднажъ. . . И още веднажъ. . . А азъ удряхъ, удряхъ. . . Видѣхъ кръвъ. После вече нищо не помня. . .

Мама сложи ржка на челото ми.

— Цеце, — повика ме тя.

Отворихъ очи.

— Ами Буба?

— Ето я кжде лежи. Но ти има да ходишъ съ вързанъ кракъ, — рече тя.

Азъ скочихъ и излѣзохъ вънъ.

Буба лежеше предъ дърварника и

тежко дишаше. Главата ѝ бѣше кървава. Очитѣ ѝ бѣха затворени и подъ тѣхъ имаше влага. Сърдцето ми заплака.

— Буба. . . Буба. . .

Нѣкой, вжтре въ мене, питаше: „Затова ли я извади отъ калъта, за

да я убиешъ сега? За това ли?“

Азъ колѣничихъ до нея, повдигнахъ главата ѝ, но тя не отвори очи. Изведнажъ чухъ

жално скимтене. Плачѣха, зовѣха майка си тритѣ гладни кученца. Тѣхниятъ зовъ повърна за малко живота на майка имъ, която умираше. Тя повдигна съ последно усилие глава и очитѣ ѝ широко се разтвориха. Азъ я взехъ и я занесохъ при малкитѣ.

Тя грохна до тѣхъ тежко, неслѣстно. Кървавата ѝ муцуна ги докосна, сякашъ ги цѣлуна за последенъ пжтъ. Тѣ се размърдаха и жадно засмукаха мъртвата ѝ грѣдь.

Следъ малко Буба умрѣ. А следъ нѣколко дни умрѣха и кученцата ѝ.

О, колко плакахъ азъ. . .

Цонка Славкова Николова